

Hvornår og hvordan startede din cykel-karriere?

Det hele starter med klemmer og papstykker mod eger på villavejene... siden en tur på egen hånd til Nice og masser af træning omkring Århus og Paris igennem min studietid. I 2001 flytter jeg til Nørrebro og de erfarne rotter i den lokale cykelklub får hurtigt gjort det klart at "unge under 40" har særlige pligter i sidevinden. Så jeg var godt forblæst da jeg i 2007 kørte min første brevetserie.

Hvordan kom du i kontakt med ARD?

Min første brevet kørte jeg fra Næstved med Per og Betty som arrangører. Jeg vidste intet da jeg kom til start. Så det var Learning by doing. Jeg fangede hurtigt at man skulle have noget papir med gule streger sat fast på venstre arm, så det jeg gjorde jeg også og så fulgte jeg ellers efter de andre til Vig og tilbage igen. Samme år kørte jeg også fra Åmarken hos Lone og Hans Jørgen og fra Mallorca hos Stig. 600 km turen var fra Fredericia rundt i Jylland og på Fyn. Det var fantastisk at møde så mange gode ryttere over hele landet.

Da vi samme år stod på startlinjen i Paris lærte jeg en vigtig lektie om det køre langdistance. Jeg overhørte en samtale mellem et par erfarne randonneurs fra England, hvor den ene siger, "At stå her ved startlinjen er hele målet. Hvad der sker de følgende dage er ude af vores kontrol." Det gjorde det hele lidt nemmere for mig da jeg 1.000 km senere måtte udgå... Jeg havde i 160 km ikke kunnet løfte hovedet. Men hvor lærte jeg meget om cykling og udholdenhed de tre døgn det havde stået på.

Din bedste oplevelse på cykel?

Det er uden tvivl PBP 2015. Alex Sloth og jeg fulgtes hele vejen. Det blev til 6 øl hver undervejs, restaurantbesøg, pandekager og ind imellem alt for lange, men gode pauser. Vi kom hjem i fineste stil og havde kun gode oplevelser undervejs.

Nå ja, så var der jo også lige de 6 punkteringer på en 300 km i april 2014, i blæst og kulde. Karsten Brejnbjerg blev min redning. Han havde naturligvis alt det med som jeg nu selv stod på en mark nær Asnæs og manglede... det var en lektion i hvad det vil sige at være omgivet af rigtige randonneurs – man rækker ud efter hjælp og får den. Det er det bedste...

Din værste oplevelse på cykel?

Styrtene. Det øjeblik lige inden cykler og kroppe rammer asfalten. Mit eget værste styrt var i 2003 hvor jeg røg hen over en bil på vej ned ad Sa Calobra på Mallorca. Så var der Birgit med brækket kraveben på en mark syd for Køge, og Helge der ramte en stensætning i Glamsbjerg... Nå ja, og så når min datter – der kører licens - ryger ned... det gør ikke kun ondt på hende...

Fremtidige planer?

ALPI4000 i 2018 sammen med en håndfuld andre cykeltosser fra klubben... og så satser jeg på en tidlig pensionering, så der bliver tid til at cykle mindst ligeså meget som Jens Gravesen ☺